

hastrmánkovi, dávejte stranou. Ostatní věci se odnosi do hluboké tůně na konci rybníka, aby to tady nepřekáželo.“

Všichni sumce na slovo poslechli a pustili se ze všech sil do úklidu. Byli rádi, že jejich domov má po dlouhé době zase vodního hospodáře. Vodník při práci sledoval to hemžení kolem sebe a měl radost, že se dostal do tak pěkného rybníka. Večer se rychle přiblížil a všichni byli z úklidu unaveni a při práci jim vyhládlo. Nakonec si společně pochutnali na rybí hostině, kterou připravila paní Sumcová a paní Kaprová. Po jídle pomalu odplavali do svých domovů a těšili se na ráno, že budou v úklidu pokračovat.

O čem si povídaly žabičky

Mokřálek celý den poctivě pracoval. Ale nemyslel na úklid, myslel jenom na vílu Pomněnku, kterou včera poprvé uviděl. Nemohl se dočkat, až nastane večer. Těšil se, že ji zase uvidí tančit. Po dobré večeri pozoroval ryby, jak plavou do svých domovů. Když zůstal sám, rozhlédl se kolem sebe. Uviděl pěkně uklizený rybník a měl z toho radost. Donesl si po mamince několik hrnečků na památku. Opatrně je vybalil a uložil vedle hrnečků, které tu zůstaly po vodníkovi Olšovečkovi. Svoje cedníčky si uložil na vedlejší uklizenou polici. Byl rád, že si všechny svoje věci přinesl s sebou. Bez nich se žádný pořádný vodník v rybníku neobejde. Čím častěji přes cedníčky přelévá vodu, tím je čistší. Každý vodník má rád, když sluneční paprsky na hladině jeho rybníka září jako drahokamy. Tak zářit však dokáže jenom voda, o kterou se vodník dobře stará, a k tomu potřebuje různé cedníčky. Malé, velké, husté i řídké. Čím jich má víc, tím líp. A Mokřálek jich měl opravdu hodně. I starý vodník by mu je mohl závidět.

Celý den pilně pracoval, aby rybník co nejdříve uklidil. Nebyl však vůbec unavený, protože se při práci těšil na podvečer. Tajně doufal, že až bude víla na louce tančit, podívá se na starou vrbu. Třeba si všimne, že tam sedí mladý vodníček.

I žáby se už na Pomněnku těšily. Všechny se seřadily okolo rybníka. Velcí žabáci stáli v pozadí. Mladé upovídané žáby uprostřed. Před nimi poskakovaly malé žabičky, které se jim na jaře narodily. Žáby je při povídání po očku pozorovaly. Měly strach, aby jim někam neodskákaly a nepochutnal si na nich čáp Klap. Věděly, že se pomalu chystá s celou rodinou na dlouhou a náročnou cestu do teplých krajín. Před cestou nedělají čápi od rána do večera nic jiného, jen se cpou. Žab u rybníka si nevšímají, ale jak se nějaká žabka zatoulá na louku, už se nikdy nevrátí domů. Dneska je čápi rodina na poli s obilím. Chytají nepozorné myši, které vylézají z děr, aby si nanosily zrníčka obilí na zimu. Včera zase čápi lovili žížaly nedaleko rybníka. Všechny žáby se před nimi schovaly.